

LORI

Eu nu o urăsc pe soră-mea. Nu am cum. Lângă ea am stat mai mult decât lângă oricare dintre bărbații cu care am trăit, căsătorită sau nu. Ei i-am spus tot ce se poate spune într-un dialog omenesc și de la ea am auzit, de asemenea, totul. Dar am aflat că fusese o mare minciună ce-mi povestea ea. Însă, cu toate astea, nu pot să o urăsc. Pur și simplu nu mai suport să o văd. Fiindcă, nu înțeleg de ce a fost nevoie să mă mintă. Nu gestul ei mă sperie, ci inutilitatea lui. Toți mințim... Cu sau fără rost. Dar nu am crezut că există ipoteza unei minciuni permanente, elaborate, puse peste întreaga viață, ca o cuvertură curată și colorată, pe un pat murdar și plin de pureci. Eram studentă în primul an la facultate și am fost cu un băiat și cu încă niște prieteni într-o excursie în nordul Moldovei, și la hotelul ăla din Rădăuți, parcă, am văzut scena asta. O cameră normală, un pat normal, acoperit cu o pătură albastră sub care, atunci când am ridicat-o, colcăiau gândaci. Știu că am țipat la recepționar, și omul mi-a răspuns un pic uimit că, dacă nu ne place camera aia, ne poate oferi, fără nicio supărare, o alta. Și a pus pătura la loc pe pat. A mai și netezit-o, să arate bine. Un gest tâmpit, o minciună tâmpită. Următorul client va intra în cameră, va da cuvertura deoparte și va vedea gândacii. Atunci care e șmecheria? Mi-am numărat într-o noapte bărbații. Sunt mai mulți, nu, doar douăzeci și șapte... Și cui îi pasă? Pe unii aproape nu-i mai țin minte, cu alții nu mai rețin exact cât am fost sau ce am făcut. Despre alții, sunt în stare să ofer detalii precise. Foarte precise... După mailul de azi-noapte, am vrut să-i dau un telefon. Dar

am preferat să nu fac nimic. Am vrut să mă gândesc. Pentru că, recitindu-l de mai multe ori, și apoi uitându-mă din nou în carte, am ajuns la concluzia că s-ar putea să mă fi înșelat. Sonia nu e mincinoasă. E nebună. În acel roman, sunt pagini întregi de convorbiri, pe care ea le-a avut cu mine, sunt amănunte, pe care le-am auzit din gura ei, sunt descrieri de scene, pe care eu le știu de la ea. Dacă ea nu se recunoaște în ele, înseamnă că a luat-o pe miriște. Rău de tot. Așa că am căutat-o pe Maria, care oricum lucrează pentru soră-mea, și o cunoaște bineșor așa zice. Nu i-am detaliat motivul telefonului, dar mi-am stabilit o întâlnire cu ea în după-amiaza asta. Până atunci, poate apare și Sonia, și mă lămuresc suplimentar. Probabil că nu ar fi fost cazul să reacționez, așa cum am făcut-o, să nu-i mai vorbesc și să-i spun ce i-am spus, dar șocul pentru mine a fost teribil. Acum însă mă simt rău. Ca după moartea lui taică-meu. Cu care nu ținusem legătura ani de zile, cu care mă certasem trei sferturi din viață și pe care-l iubisem cu disperare. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru ea, să încerc să o ascult... Sonia a adus trei tipuri de înghețată, frișcă și niște pișcoturi subțiri, foarte crocante, date prin glazură și pudrate cu fulgi de ciocolată. M-a pupat pe obraz, s-a dus ținută în bucătărie, unde a început să aranjeze masa, a scos din dulăpiorul de peste frigider castronelele, pe care tot ea mi le cumpărase din Italia, a pus în ele câte o lingură consistentă din fiecare soi, ciocolată cu cireșe amare, *dulce de leche* cu *cookies* și *sorbetto* de lămâie verde, apoi deasupra o porție mare de frișcă și, după ce a mai scotocit la mine în cămară, sirop gros de la dulceața de coajă de portocală. Mi-a zâmbit, mi-a făcut semn din ochi să mă așez și s-a apucat să mănânce liniștită și cu multă poftă.

MIRUNA

Și s-a întors avocatul... Eram curioasă și oarecum pusă pe fapte mari. Îmi construiseam deja scenariile în care scriitorul se dădea cocoș, iar eu mă duceam grămadă peste el și-l călcam în picioare. Dar nu era cazul. Totul se rezolvase. Fusese mai mult decât cooperant, semnase toate hârtiile puse în față și se comportase civilizât și prevenitor. Avocatul pe care-l trimiseseam la el era tânăr, dar lucra de ani de zile cu mine în tot ceea ce însemna protecția animalelor, ONG-uri, care luau bani și de afară și de aici, se prefăceau că adună cățeii de pe stradă, pentru ca a doua zi să le dea drumul, fără ca măcar să le facă o injecție, să-i curețe sau să îi hrănească, primării puse pe căsăpît, jurnaliști isterici care incitau lumea fie pentru eutanasiere, fie împotriva ei, pensionari demenți care luau situația în mâini și puneau otravă pe unde apucau, în speranța că vor lichida toate patrupedele din lume sau măcar din fața blocului lor. Era un avocat atent la nuanțe, care știa bine litigii, chiar dacă nu avea practică în speța în cauză. Dar cine avea experiență în așa ceva...

— Ce să vă spun? Mi s-a părut uimit și ușor jenat de toată încurcătura. El a formulat astfel, *încurcătură*.

— De unde o știa pe Sonia? De ce i-a dedicat cartea?

— A văzut un reportaj cu ea la nu știu ce post de televiziune. Despre clinica ei de geriatrie. I-a plăcut cum a vorbit... Și, dacă e să mă întrebați pe mine, i-a plăcut și cum arăta. Și i-a dedicat cartea. Probabil că spera ca doamna Craiu să-l contacteze.

— Tu l-ai crezut?

— Și da, și nu...

— Detaliază.

— A semnat prea repede... Nu a pus nicio întrebare. De fapt, nu știu sigur dacă era jenat sau juca un rol. Când îi așezi unui om o hârtie în față, în principiu nu o semnează pur și simplu. Se uită pe ea, cere timp să se consulte, încearcă să negocieze cu tine. Chiar dacă aici nu prea era nimic de negociat. A confirmat că niciunul dintre personajele din carte nu este inspirat din realitate, că orice asemănare între Simona Costin și doamna Sonia Craiu este absolut întâmplătoare și nedorită, și că singura referire la doamna Craiu este cea din dedicație, care a fost generată de impresia pozitivă pe care aceasta i-a lăsat-o în urma unui interviu televizat.

— Nu prea e logică explicația. Câte cărți poate scrie un om într-o viață? Zece, cincisprezece... Câte gagici care arată bine vede în aceeași viață? Sute... Cum să dedici o carte, la care ai muncit un an, poate mai mult, unei persoane pe care ai zărit-o zece minute la televizor, vorbind despre o clinică de geriatrie? O fi Sonia fată frumoasă, dar nu e nici Miss Univers, nici nu a descoperit tinerețea fără bătrânețe. Are grijă de niște moșuleți cu bani. Și are grijă profesionist. Totuși, de aici, până la dedicație... Nu-l cred.

— Nici eu neapărat. Dar, repet, omul a semnat tot ce i-am pus în față. Nu mai aveam ce să obțin de la el.

— A semnat repede, fiindcă l-ai speriat?

— Nu am simțit asta. A semnat de parcă nu conta.

— Da... Dubios. Însă, una peste alta, noi ne-am atins scopul. Sonia are o hârtie la mână. Cred că subiectul e închis.

LORI

— Bună, Maria... Ce mai faci?

Și în timp ce ea îmi povestea ceva neinteresant despre un soț minunat, copiii agitați și părinți morți sau pe cale să o facă, eu mă gândeam cum să-i spun că aș vrea să-și consulte șefa, aflată într-o potențială criză conjugală, într-un scandal aproape public, de care însă nu-și dă seama, deoarece, după toate aparențele, nu mai are mințile la ea acasă. Însă Maria era exact cea pe care mi-o aminteam. Au urmat niște relatări plate despre câini, doi la număr, despre micuța lor casă de la țară, unde în grădină cresc numeroase legume bio cu care ea își hrănește familia, chiar face și compoturi, gemuri și conserve din surplus, despre vacanțele la diversele lacuri din Munții Carpați, dar și în vortexurile de energie din aceiași munți, unde simți o adevărată legătură cu natura și o pozitivă reconfirmare a prezenței binelui pe planeta noastră.

— Ție cum ți s-a părut Sonia în ultima vreme?

— Neliniștită...

— Mai mult ca de obicei? Sau neliniștită, așa cum e Sonia în fiecare zi din viața ei?

— N-am sesizat nimic în plus, dar nu știu dacă ar fi trebuit să sesizez ceva.

— Eu cred că Sonia are probleme mari. Și cred că problemele ei au legătură cu specialitatea ta. Cu meseria ta... Și mai cred, de fapt, te rog să stai de vorbă cu ea, fiindcă nu e deloc bine ce se întâmplă.

Dar, așa cum îmi spuneam un pic mai devreme, Maria este exact cea pe care mi-o aminteam. Ea recită toate povestioarele

ei fără sare și fără piper, perfect conștientă că nu interesează pe nimeni, doar ca să aibă timp să analizeze ce se întâmplă. În ce s-a trezit ea băgată. Care este miza, ce vor interlocutorii, cum să se comporte. Vorbește târăganat și furnizează multe detalii sinistru de neinteresante. Te dezarmează prin banalitate, te ucide prin plictiseală și, când începe să comunice pe bune, te prinzi pe cine ai în față. Că acum, după ani de meserie, e așa, e de înțeles, dar tot la fel se comporta și în liceu. Era cel mai șters personaj din încăpere, asta ca să nu spun că era personajul care arăta cel mai rău din încăpere, dar întotdeauna afla cele mai multe lucruri. Îți spunea cu precizie cine e combinat cu cine, cine dorește pe cine, cine pe cine urăște, cine minte și cine toarnă. Probabil că a ajuns psihoterapeut, fiindcă posturile de anchetatori erau ocupate.

— Maria... Realizez că situația este ingrată. Dar nu apelam la tine dacă nu consideram că Sonia chiar are nevoie de un ajutor calificat, binevoitor și discret.

— Am înțeles asta. Și acum aștept să aud motivația unei asemenea cereri. Fiindcă mie, Sonia nu mi se pare a fi în postura descrisă de tine.

— Să o luăm cu începutul. A apărut o carte, *Libertate* se cheamă, scrisă de acest Sorin Bratu, un autor cunoscut de romane pentru femei. L-am căutat și l-am găsit pe net, sunt și cronici pozitive. Vreo două spuneau că este de departe cea mai bună producție a lui, fiindcă surprinde foarte exact vocația de independență a femeii postrevoluționare și, de asemenea, înțelege resorturile și mecanismele de gândire ale nevestei moderne. Mai e lăudat că este o carte scăpată de inhibiții, dar care nu cade niciodată în vulgaritate, deși tema ar putea conduce acolo. În altă parte se spune că autorul este un foarte fin cunoscător al sufletului feminin, pe care-l privește cu căldură și cu înțelegere. În fine... Un succes. Cartea este dedicată Soniei. Uite... *Doamnei doctor Sonia Craiu, pentru tot ceea ce a făcut*. Iar conținutul este